

После Разсъдливко подал глава през вратата на склада и надникнал тревожно към Лабиринта. Размислил се колко глупаво се бил напъхал сам в тази без-Сиренце ситуация.

Предполагал, че в Лабиринта може и да няма никакво Сиренце и се страхувал, че дори да има, той няма да успее да го намери. А тези вдъхващи страх предположения го парализирали и малко по малко буквално го убивали.

Разсъдливко се усмихнал. Знаел, че Колебливко си задава въпроса „Кой ми взе Сиренцето?!“, но самият той вече се питал „Защо не се надигнах по-рано и не тръгнах след Сиренцето по-скоро?“

След като направил няколко крачки навътре в Лабиринта, Разсъдливко погледнал назад – към мястото, откъдето бил тръгнал и което го мамело с привичния си уют. Искало му се да се върне обратно на познатата си територия – въпреки че от известно време там нямало никакво Сиренце.

Разсъдливко усетил, че го обзема още по-силна тревога и се зачудил дали пък наистина иска да излиза навън, в Лабиринта. Взел остро то си камъче и надраскал един въпрос на стената пред себе си, а после известно време останал загледан в него:

*Какво би направил,
ако не се страхуваше?*

Замислил се над собствения си въпрос.

Знаел, че понякога известна доза страх може да е от полза и да е за добро. Когато си уплашен, нещата обикновено се влошават, ако не предприемеш нещо – в този случай страхът е за добро, защото те подтиква към действие. Но ако си толкова силно уплашен, че страхът ти те възпира да направиш каквото и да било и буквално те парализира – е, това вече не е никак добре.

Разсъдливко погледнал надясно, към онази част от Лабиринта, в която никога не бил навлизал, и съвсем осезаемо усетил ноктите на страха да сграбчват сърцето му.

И тогава си поел дълбоко дъх и се затичал бавно именно надясно, към неизвестното.

Докато се опитвал да открие пътя си, Разсъдливко отначало се тревожел, че може би е чакал прекалено дълго в „Склада за Сиренце“. От толкова отдавна бил напълно лишен от Сиренце, че сега се чувствал много слаб. Когато навлязъл в първия коридор на Лабиринта, си дал сметка, че преминаването през него му отнема много повече време, а тичането му причинява много повече болки от преди. Решил, че ако някога пак изпадне в подобна ситуация на промяна, ще се нагоди по-бързо към нея, за да си спести сегашните мъки. Така щяло да му е далеч-да-

леч по-лесно.

После Разсъдливко се усмихнал, като си помислил: „По-добре късно, отколкото никога.“

През следващите няколко дни намирал по малко Сиренце тук и там из коридорите на Лабиринта, но никога достатъчно, та да има за по-дълго време. Бил се надявал да открие достатъчно много, за да може да отнесе и на Колебливко и така да му вдъхне кураж да го последва в Лабиринта.

Но Разсъдливко все още не се чувствал достатъчно уверен. Всичко му се струвало някак много объркващо. Нещата изглежда се били променили значително, откакто бил влизал за последен път в Лабиринта.

Точно когато вече му се струвало, че е открил правилния път и напредва, изведнъж се изгубвал из коридорите. Сякаш напредвал по системата две крачки напред, една назад. Това било предизвикателство и Разсъдливко открил, че излизането в Лабиринта и ловът на Сиренце изобщо не е чак толкова ужасяващо занимание, колкото се бил страхувал, че ще бъде.

С течение на времето обаче започнал да се пита дали очакванията му да намери Ново Сиренце са реалистични. Чудел се дали начинанието му не е прекалено голям залък за неговата уста. После се разсмял,

защото осъзнал, че поне за момента няма не само голям, но и никакъв залък, който да сложи в устата си.

Всеки път когато започнал да се обезкуражава, Разсъдливко си напомнял, че колкото и неприятно и некомфортно да е това, с което се е заел понастоящем, в действителност то е далеч по-добро, отколкото да продължава да седи в ситуация на без-Сиренце. Защото сега той бил поел инициативата в свои ръце и имал контрол над нещата, вместо да седи и да чака те да го сполетяват по свое усмотрение.

А после си напомнял, че щом Остроноско и Бързобежко могат да се адаптират към промяната и да продължат напред, значи и той също може!

По-късно, като поразмислил над нещата, Разсъдливко осъзнал, че Сиренцето не се било изпарило за една нощ от „Склада за Сиренце“, както си бил въобразявал първоначално. Количествата намалявали постепенно, а към края онова Сиренце, което било останало, вече било старо и вкусът му не бил добър.

То дори било започнало леко да плесенясва, въпреки че той изобщо не бил забелязал промяната. Но трябвало да си признае все пак, че ако бил пожелал, вероятно би видял накъде вървят нещата. Но той си затварял очите.

Сега вече Разсъдливко осъзнавал, че сигурно изобщо нямало да бъде толкова изненадан, ако още от самото начало е следял какво става и е очаквал, че рано или късно промяната неминуемо ще настъпи. Може би именно така били постъпили Остроноско и Бързобежко.

Разсъдливко спрял да си почине и написал на стената в Лабиринта:

*Потирисвай по-често
Сиренцето,
за да знаеш
кога започва
да се разваля.*

